

Олег
ФІАЛКО,
кінорежисер

чи залишиться
УКРАЇНА
кінодержавою

КІНОРИНОК СЬОГОДНІ І ЗАВТРА

ва йшла до ринку, а кіно вимагало коштів!

На Заході майже ніколи не знімають великі картини поодиноці - йде розподіл фінансування, й таким чином зменшується ризик для інвесторів. І наше кіно повинно робити розрахунки, брати до уваги інші, насамперед найближчі до нас ринки СНД, також Захід.

А коли зараз держава виділяє гроші на два-три фільми на рік - якості можна не чекати. В кіно чітко працює закон переходу кількості в якість: коли є 100 картин, - одна-дві, у кращому випадку, десяток будуть дуже гарні.

? - А так - матимемо тільки кон'юнктуру.

Виходить драма: ті, які працювали в радянські часи, чи зможуть вони знімати тепер? Зараз відбувається величезний злам.

? - Значить, проблема не тільки в грошах?

- Так. Але в грошах також. Я можу відмовитися від державної підтримки. Якщо я покажу свої картини - мені кошти дадуть спонсори. А молодому генію потрібне державне фінансування.

Але з іншого боку, чекати безглуздо. У цьому стані, з такою програмою наша кіностудія нічого не зробить. Треба шукати й виживати, а цим рятувати, принаймні, кіногалузь. Режисери й актори - вони повернуться. Але якщо до липня 1994 року заробітна плата на Київській кіностудії імені О.П.Довженка була 250 ти-

сяч, то багато людей покинуло свою роботу. Залишилося п'ять-сім кіномеханіків. Що буде, якщо завтра знайдуться кошти знімати фільм?

Я вже неодноразово говорив про все це на різних зібраннях.

? - Але чому люди не послушали вас?

- Вони послушали. Але в нас рабська психологія. Ми все чекаємо доброго царя, який прийде й усе зробить, все дасть. І це буде тривати доти, поки немає конкретного дійового плану. Потрібен ринковий підхід. Чому б не здати в аренду, наприклад, одну з прохідних на кіностудії? Ми все чекаємо невідомо чого.

? - А як складається ситуація на відеоринку?

- Зараз відбувається просто крадіжка продукції. Прийняли постанову, але вона не виконується. Законів іще немає.

Я зняв картину «Імітатор» і мав усі права на неї - а тут недалеко, у відеосалоні, без мого відома її показують. Казали, що є копії навіть в Америці та Ізраїлі.

І ці крадіжки - інший бік нашого ринку. Бо немає традицій. У наших людей не вироблено поступового загартування - ні психологічного, ні життєво-практичного, тому теперішня ринкова система для нас жорстока й антигуманна. Відсутні правила співпраці.

Бесіду вели -
Наталя Краснобока і
Людмила Архипова.

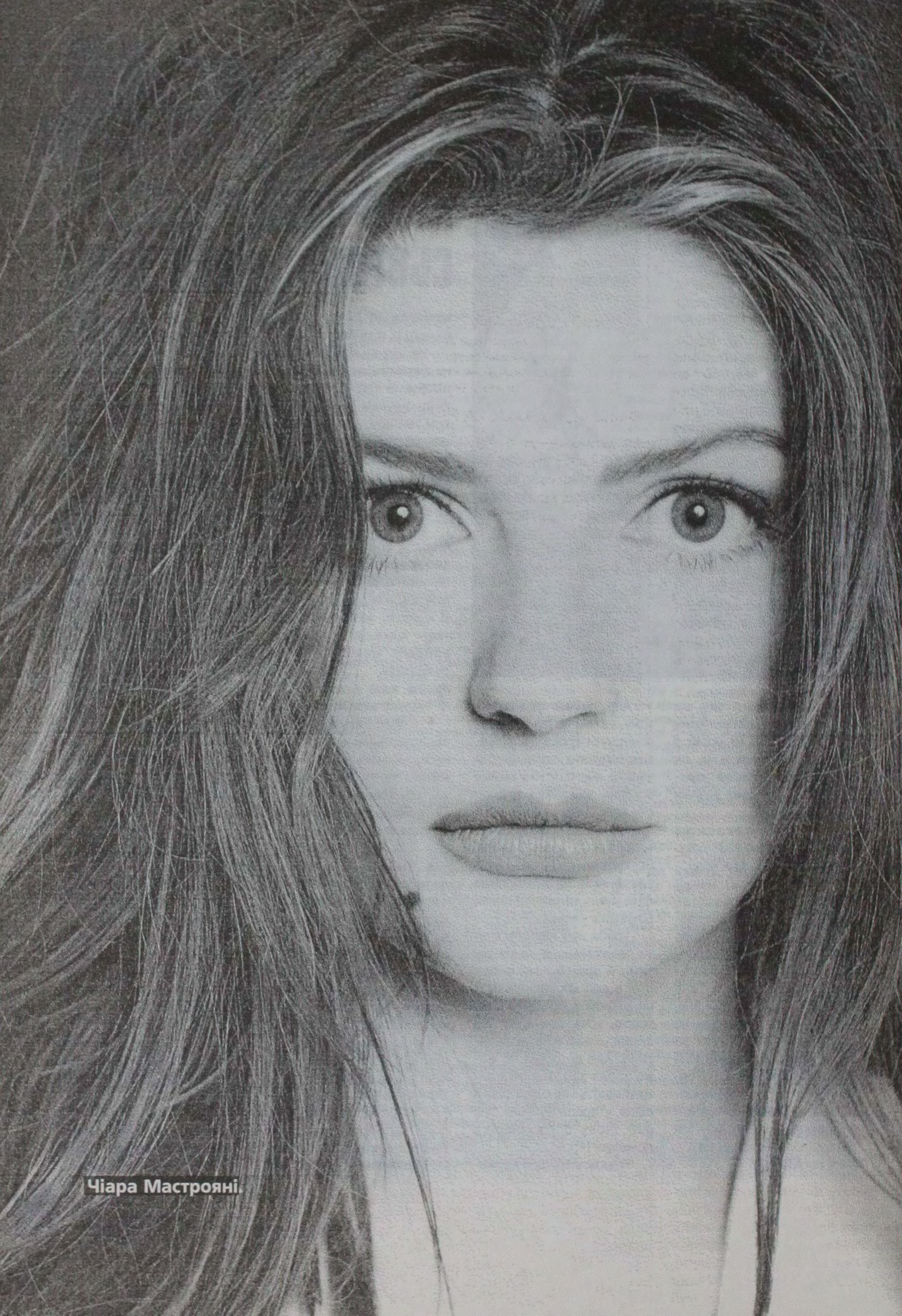
? - Ми знаємо, що ви займаєтесь кіноринками України. Чи не могли б ви розповісти нам, як виглядає сучасне українське кіно саме з точки зору ринку?

- Останній кіноринок ми провели в жовтні 1994 року. Запросили науковців, урядових осіб, були представники кінопрокату всіх областей України. Години зо три говорили про ситуацію, яка тепер склалася. Навіть найпростіша картина коштує 50 мільярдів карбованців. Кожна копія фільму - 50 мільйонів. Тобто, який би шедевр ми не створили - повернути за фільм можна не більше 15% його вартості. Бо й найбагатші області України не можуть собі дозволити купити для показу якусь картину. Ми обговорювали варіанти купівлі вкладчину.

Але глибша проблема в тому, що ми не думаємо, як повернути гроші за фільм, відшкодувати кошти, витрачені на нього. У нас майже всі генії, але немає професіоналів. Кіно, яке могло б продаватися і купуватися, треба просто вміти знімати. Всі картини не повинні бути елітарними. На Заході таких фільмів - лише 10-15%. Більшість - комерційні.

Треба нам нарешті стати реалістами, бути тверезими й враховувати ситуацію, в якій ми опинилися. І не стояти з простягнутою рукою, хоча, звичайно, від фінансування не відмовлятися. Але держава не може зараз забезпечити витрат навіть і на один фільм рівня «Тараса Бульби». А в нас знову споживацька психологія!

Неможливо, щоб держа-

Чиара Мастрояні.

Колись вона отримас «СЕЗАР»

обличчя

Катрін Деньов і Чіара Мастрояні.
Фото з журналу «Парі Матч».

Зал сидів у напруженні, затамувавши подих, намагаючись не пропустити нічого з того, що відбувалося на екрані. Молода незнайомка, бліда, з темним волоссям, яка віддалено нагадувала когось знайомого, спускалася сходами, виходила на площу, ставила стілець і сідала за квадратний столик. Перед публікою, зачарованою відкриттям 46 Каннського кінофестивалю, робила свій вихід у світ кіно донька Катрін Деньов та Марчело Мастрояні. Вона схилила голову, піднімала очі. Її щоки палені від страждання. Цього новорічного вечора в родині бордоського нотаріуса вона готувалася кинути виклик власній матері. На очах тисяч глядачів, присутніх на щорічному святі кіно, Чіара Мастрояні у своєму першому фільмі «Моя улюблена пора року» казала свою першу репліку пані Деньов.

Добре знаючи режисера (вона знімалася у його фільмах «Американський готель» та «Місце злочину»), Деньов не висувала ніяких прямих вимог. Їй було відомо, що за сценарієм у неї є двадцятирічна донька. Але зірка посоромилася

запропонувати власну доньку, якій саме виповнилось двадцять. Андре Тешіне сам запросив Чіару на проби, щоб переконатися, чи зможе вона вдихнути життя в роль занадто балакучої і водночас поміркованої Анни. Проби виявилися чудовими. Ось так минулого року й почалася кар'єра Чіари. Відмовившись від своєї дитячої мрії стати викладачем італійської, дівчина, яку батьки тримали осторонь всілякої метушні, рушила подвійним королівським шляхом, прокладеним батьками. Через кілька днів вона заявила журналістам, що під час канікул багато часу провела на зйомках і що від цього в захваті. В дитинстві вона забиралася в куточок, чи залізала на коліна до Софі Лорен і спостерігала. Дуже довго Чіара говорила, що хоче бути не актрисою, а інженером. Сьогодні вона вважає, що це було формою самозахисту.

Ідучи проти бажання матері, яка дуже хотіла, щоб Чіара займалась археологією, вона тепер впевнена, що продовжуватиме свій акторський шлях. На цей момент вона перемогла. Але проблема, яка

виникає разом із бажанням стати професіоналом, у неї та сама, що і в її брата Крістіана Вадіма та всіх її юних друзів - дітей видатних акторів. Вони хочуть б у т и. Хочуть існувати. Під тиском авторитетів своїх батьків, найближчих людей, від яких їм треба відійти якнайдалі. З наполегливістю одержимих, вони намагаються запропонувати себе режисерам, як чисті кінематографічні сторінки. Живучи разом чи то з батьком, чи то з матір'ю, які є живим втіленням таланту і краси, діти часто торкалися того світу, в якому повинні були стати не тільки знайомими, а й знайомими. «Я матиму шанс, коли наважуся заявити, що я не маленька Деньов. Якщо я нагадую її, то це для мене нестерпно! На мене весь час дивитимуться крізь неї!»

Знаючи, що до всіх звичайних складнощів життя з батьками їй доведеться ще й скидати ідолів з п'єдесталів для того, щоб рости, донька зірок вийшла на шлях, що веде до «Сезарів»

Із статті Анрі-Жана Серва «Діти зірок».

«Парі Матч», 3 березня 1994.

З французької переклала О.Левченко